

Armes de combat

Amb aquest títol escriu el nostre estimat col·lega "L'Opinió":

"Mai els homes de la Monarquia no havien estat difamats en la forma en què ho són els de la República. Es natural. D'una banda, amb llur actuació, fornien, ja prou elements per a combatre'ls, sense haver d'apel·lar a inventar-los. Es presentaven, per si mateixos, ja prou vulnerables. D'altra banda els seus enemics eren la gent d'esquerra, érem nosaltres, que servim unes raons de moral i d'ètica que ens impedeixen fer ús d'armes il·lícites.

Ha calgut que vingués la República perquè els que han estat arrossegats amb la caiguda del rei establissin, com a norma general d'ús corrent i intentessin fer-li prendre carta de naturalesa definitiva, la difamació.

Els homes de la República no han pogut, en general, ésser objecte d'atac, per llur obra, i ha calgut inventar quelcom per a rosegar llur prestigi. Aquell lema que diuen que Cambó va dictar als seus el 15 d'abril en passar la frontera: "Deserèdit, deserèdit i deserèdit", ha estat practicat complidament. Per a desacreditar els adversaris, els anti-republicans, no s'han pas deturat davant de res. Fama, crèdit, honra, honor, tot ha estat pastura d'ells. L'adagi castellà diu "calúmnia, que algo queda", i pensant-ho així han actuat i actuen encara. L'objecte és difamar. En aquesta tasca s'han trobat, costat per costat, els difamadors professionals—i d'aquests res no ens sorprèn, naturalment—i persones que pretenen passar per decents, a les quals, circumstàncies de la vida havien allunyat del Poder amb l'adveniment de la República.

El senyor Jaume Carner, ministre d'Hisenda, ha conversat amb els periodistes a propòsit d'un d'aquests infundis que els elements de dreta havien fet córrer aquests dies. L'infundi consistia a dir que la senyora del ministre de Finances havia estat detinguda a la frontera en el moment en què passava setanta mil duros a França. Els que havien fet córrer l'infundi, no sabien tan sols que el senyor Jaume Carner és vidu. Naturalment, a Madrid calia que el perjudicat amb

l'infundi fos algú no gaire grat als madrilenys. Jaume Carner té el privilegi d'ésser una d'aquestes persones, potser perquè diuen que de malagraits l'infern n'és ple, potser perquè els molesta una mica que hagi d'ésser un català el que els hagi d'endagar les finances.

A Barcelona calia que la persona difamada fos també una persona el prestigi de la qual interessés rosegar. A Barcelona no hauria fet gaire efecte dir que la senyora detinguda havia estat la senyora del ministre de Finances. A més a més, ací el senyor Carner és prou conegut i se sap més que a Madrid que és vidu. Aleshores a Barcelona, les dretes s'han dedicat a fer córrer que la senyora detinguda en passar els 70.000 duros imaginaris a França, era la muller de l'alcalde, doctor Aiguader. Aquesta espècie, aquests darrers dies, totes les senyores que van a missa de dos quarts d'una l'han difós amb una gran diligència entre les seves amistats i hi han afegit tota mena de dades, naturalment imaginàries, per acabar de donar versemblança a la fantasia.

El redactor d'un setmanari que es ven dintre les esglésies—i que ha vingut a substituir l'antic setmanari dels pistolers del Lliure—, replicava, amatent, a un senyor que posava en dubte la nova que acabava de donar-li: —Li asseguro que és la muller de l'alcalde. M'ho acaben de dir al Govern Civil.

I així va fent-se la troca. Respectem les creences de tothom, com volem que respectin les nostres. Deixem en pau els catòlics que separen, degudament, el catolicisme de la política, però afirmem que tot el que diuen els catòlics que posen la política al servei del catolicisme, és en principi, absolutament fals. Perquè parteixen de la base de considerar la difamació, arma lícita, per arribar on es proposen arribar. Tenint com a lema, aquell de "el fi justifica els mitjans", no es deturen davant de res ni de ningú, i si els calgués vendre's algú de la família, amb tal d'aconseguir desacreditar algú de l'altra banda, no vacilarien a vendre-se'l.

Es natural que els diaris difamadors d'ofici, difamin; ho és, també, que ho facin els diaris de "chan-

tagge", perquè el seu compte els té. Però no és tan natural que volent fer-se passar per persones educades i honestes, es dediquin a aquesta feina tan baixa, algunes que escriuen en periòdics que intenten presentar-se com escrits amb un cert to. L'afer Bloch tingué la virtut de posar en evidència algunes d'aquestes persones que ja han quedat ben definides per un quant temps. Darrerament a "La Veu de Catalunya" hi aparegué, d'aquest to difamador, un editorial que passarà a ésser l'editorial més vergonyós de tota la col·lecció del periòdic de la Lliga. En ell es donava estat oficial amb lletra impresa, a una difamació que constava a la direcció de "La Veu" que era falsa, i s'hi donava estat oficial per a tractar de rosegar l'honra d'algú que estava a l'altra banda de la Lliga.

Aquestes són les armes de les dretes. Es clar que les esquerres ens hi podríem tornar de la mateixa manera. Es qüestió, només, d'ésser una mica fred i d'aplicar aquell "ojo por ojo, diente por diente" del refrany; d'aplicar la llei del Talió;

Vida agrícola

El ocells

No mateu ocells so pretexte que se us mengen les collites. Mentre apunteu amb les vostres escopetes aquests veïns de l'aire, el cuc rosega amagat la polpa dels vostres préssecs, de les vostres peres i pomes.

No mateu ocells; i el temps que empleu en l'entreteniment banal de matar el pobre ocell, dediqueu-lo a cercar la mosca que pon els seus ous en els fruits; observeu i veureu quins són els insectes que podreixen les vostres collites.

I aleshores trobareu als veritables enemics de les vostres plantes i de les vostres hisendes.

Els ocells no poden fer dany.

El lladregot que us roba fruites i gra no torna al camp a netejar-lo d'erugues. L'ocell, sí. Què importa que de quant en quant refresqui el seu bec amb una fruita sucosa!

El pardal, que menja gra, alimenta els seus fills de cucs i neteja el camp de paràsits a l'hivern. Què hi fa que comparteixi amb vosaltres alguns grans de cereals si

cal només sentir una delectança en el refinament oriental... Però això nosaltres no podem fer-ho; no ho faríem mai encara que poguéssim; no podem ni voler-ho. Es qüestió de temperament. De persona decent se'n neix o no se'n neix. I per a apel·lar a aquesta mena d'armes, nosaltres hauríem de tornar a néixer.

Amb aquestes armes de combat, però, no s'arriba a vèncer mai. Caldria que tot el país fos un país de miserables perquè els que difamen arribessin a fer-se'n els amos. Afortunadament, és un país que s'està redreçant, que cada dia serà més culte, i com més cultura hi hagi, menys ambient trobaran els difamadors. Avui, aquest ambient, en gran part prové de les esglésies on els infundis són donats com a article de fe, perquè la gent que hi va, acostumada als dogmes, s'ho creu tot.

Davant d'aquesta campanya, nosaltres només hem de respondre que en tenim prou amb la satisfacció d'estar complint amb el nostre deure."

amb vosaltres ha treballat per assegurar la collita!

Si acabeu amb els ocells, les plagues destructores invadiran les vostres terres. I la tristesa cobrirà els horts erms i els jardins desfullats, perquè l'espai estarà mut de veus vivents.

No us preocupeu d'ells; deixeu-los viure. Els enemics els tenim aquí baix, sobre la vil superfície de la terra.

L'aire és lliure; no pertany a cap poderós. Deixeu al qui vagi per ell que gaudeixi de la llibertat que concedeix l'asil sense límits de la immensitat.

I si lliures de les vostres persecucions envegeu la sort d'aquests pobres alats, penseu en els seus enemics infatigables; penseu en l'esperver, en el milà, en el musol, en totes aquestes guineus de l'aire, que redueixen l'àrea d'expansió d'aquells animalets a molt estrets límits.

PIGMALIÓ.

París.